

# Vänsterpress om "gula västarna" i Frankrike

Missnöjet med regeringen Macrons politik är massiv. Under 3 veckor har proteströrelsen Gula västarna genomfört kraftfulla mobiliseringar. Idag (6/12) meddelades så att regeringen tar tillbaka de aviserade höjningarna av bensin- och dieselskatterna som retat många. Vad detta kommer att innebära för mobiliseringarna återstår att se.

## Se även – bakgrund:

[Vänsterpress om 1:a omgången av presidentvalet 2017](#)

[Vänsterpress: Inför 2:a omgången av presidentvalet i Frankrike](#)

[Vänsterpress om presidentvalets 2:a omgång i Frankrike 2017](#)

MF 6/12 2018

## Innehåll

|                                                                          |          |
|--------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Flamman .....</b>                                                     | <b>1</b> |
| <i>De gula västarna ökar trycket på Macron .....</i>                     | <i>1</i> |
| <b>Internationalen.....</b>                                              | <b>2</b> |
| <i>Frankrikes "tandlösa" har fått nog av Macron .....</i>                | <i>2</i> |
| <i>Vad handlar de "gula västarnas" mobilisering om egentligen? .....</i> | <i>3</i> |
| <b>Proletären .....</b>                                                  | <b>7</b> |
| <i>Gula västarnas bensinuppror sätter press på Macron.....</i>           | <i>7</i> |

## Flamman

### *De gula västarna ökar trycket på Macron*

**Jonas Elvander**

*Flamman* 29/11 2018

**De gula västarna är den största sociala proteströrelsen i Frankrike på årtionden. Rörelsens spontana karaktär gör dock att även högerextrema element rör sig bland medlemmarna.**

Demonstrationsrörelsen i Frankrike som går under namnet ”gula västarna” drog i helgen in i Paris. Över 106 000 människor deltog i manifestationer över hela Frankrike under lördagen, ungefär hälften så många som föregående vecka. I Paris vandaliserades skyltfönster och däck sattes i brand längs paradgatan Champs Élysées. Polisen avfyrade över 5 000 tårgaspatroner, ett franskt rekord, och grep 103 personer. Samma dag marscherade över 8 000 människor i Paris mot sexuellt våld mot kvinnor och på flera håll i landet sammanstrålade grupperna i gemensamma demonstrationer.

Protesterna som från början riktade sig mot president Emmanuel Macrons planerade skattehöjning på diesel och bensen som ett led i regeringens klimatstrategi, har snabbt kommit att innefatta fler krav. Den politiskt oberoende och ledarlösa rörelsen vänder sig nu mot fattigdom, åtstramning och ekonomisk ojämlikhet i största allmänhet. Rörelsen startade för två veckor sedan som ett upprop på facebook och andra sociala medier där deltagarna koordinerar sina aktioner. Bland annat blockerar de vägar och bensinstationer i syfte att hindra tankbilar att fylla på bensindepåerna.

De gula västarna anses i dag vara den största sociala proteströrelsen i Frankrike på årtionden. Men trots att aktivisterna främst protesterar mot ekonomiska orättvisor har rörelsen även dragit till sig andra element vars mål inte endast är att blockera tankbilar.

### **Högerextrema element**

I en särskilt spridd facebook-video syns hur en grupp ”gula västar” i den nordfranska regionen Picardie stoppar en lastbil på en motorväg. Aktivisterna genomsöker bilen och upptäcker att en grupp illegala migranter gömmer sig i lasten. De rapporterar genast detta till polisen och firar sedan sin framgångsrika ”blockering” på sociala medier.

Denna typ av aktioner har inte oväntat fått stöd av Rassemblement Nationals ledare Marine Le Pen, medan det har gjort att flera vänsterpartier har valt att hålla en viss distans till rörelsen. Den övervägande delen av de som identifierar sig med de gula västarna på sociala medier har dock fördömt den sortens aktioner. Trots att de kallar sig oberoende framhåller många sina vänstersympatier.

Emmanuel Macrons regering har från början visat sig mottaglig för de gula västarnas krav. Det beror främst på att rörelsen inte ses som ett särintresse som ställer krav för en viss grupp utan snarare ger uttryck för helt vanliga människors frustration, inklusive den medelklass som presidentens eget parti En Marche vill appellera till. Macron har dock byggt sin politiska persona på löftet att inte ge efter för proteströrelser, varför han också lovat att inte dra tillbaka den planerade skattehöjningen. I tisdags, efter denna tidnings pressläggning, höll han dock ett tal i vilket han väntades presentera politiska eftergifter till protesterna.

Under tiden har protesterna spritt sig över gränsen till både Belgien och Italien där liknande blockader och demonstrationer har ägt rum den senaste veckan. I Belgien riktar sig protesterna mot regeringens åtstramningspolitik som har lett till att 20 procent av befolkningen lever i

riskzonen för fattigdom. I Italien vänder sig rörelsen främst mot EU vars ekonomiska ramverk har lett till låg tillväxt och en arbetslöshet kring tio procent.

## Internationalen

### ***Frankrikes ”tandlösa” har fått nog av Macron***

**Emma Lundström**

*Internationalen* 30/11 2018

- **Protester mot nedskärningar och höjda skatter**
- **Låginkomsttagare upplever att de krossas**
- **”De tandlösa” kräver jämlik ekonomisk fördelning**

**Det har varit ännu** en våldsamt helg i Paris. De så kallade gilets jaunes, de gula västarna intog stadskärnan med krav på den franske presidentens avgång.

Vid en första anblick kan det tyckas som att de senaste veckornas protester i Frankrike bara handlar om att människor vill ha sänkta bränslepriser, betala mindre skatt och tycker allmänt illa om president Emmanuel Macrons klimatpolitik. Men det är inte hela bilden. Emmanuel Macron gick till val på att han skulle skapa fler jobb och göra livet bättre för människor. Den ekonomiska politik han sedan har fört, har istället inneburit att de rika gynnas, medan de som redan tidigare hade svårt att få vardagen att gå ihop, nu har fått det ännu sämre. Det är inte för inte som hans motståndare kallar mittenpolitikern för ”de rikas president”.

Macron har bland annat försämrat villkoren för arbetare genom nya arbetslagar. Han har även infört en skatt på pensioner som i hög grad drabbar fattigpensionärer. Samtidigt har han slopat en förmögenhetsskatt. Hans politik har inneburit ökade klyftor istället för minskade. Mer ojämlikhet och därmed också mer missnöje.

**Demonstrationerna** förra helgen samlade över 100000 människor över hela Frankrike. 8000 intog Champs-Élysées i centrala Paris. Protesterna var till största delen fredliga men strålkastarljuset riktades som vanligt mot den grupp som tog till våld och bland annat slog sönder lyxbutikernas fönster och tände eld på barriaderna. Macron fördömde våldet som högerextremistiskt.

Men bland de fredliga demonstranterna fanns det många som istället för våld valde att sätta ord på sitt missnöje. I intervjuer med bland annat brittiska Guardian, berättar demonstranter om hur de som låginkomsttagare drabbats av Macrons ekonomiska politik, hur de upplever att skatterna för dem bara ökar, samtidigt som välfärden avvecklas i de områden där de bor. De känner att de betalar sina skatter, men att det bara är de rika som gynnas av det. Själva får de ingenting tillbaka. Att Macrons höjning av bränsleskatten skulle vara miljörelaterad är det många som tvivlar på. De ser hur de får ta skulden medan flygbolag och fraktfartygsbolag slipper skatter, trots att de förorenar mer än så kallat ”vanligt folk”.

Precis som inför presidentvalet i USA 2016 är det påfallande hur många av de missnöjda fransoserna som anser att det finns en politisk elitklass i storstäderna, en klass som bara är ute efter att gynna sig själva, medan låginkomsttagare på landsbygd, i småorter och fattiga förorter för betala notan. Flera av demonstranterna röstade på Macron. De hade förhoppningar. De känner sig svikna. Presidentens centristiska politik fungerar helt enkelt inte. Inte när det folket vill ha är en jämlik ekonomisk fördelning.

**Det är alltså** egentligen inte Macrons klimatvänliga politik som de gula västarna reagerar mot. Det är att de upplever att de krossas. Att de betalar sina skatter och sedan själva inte har råd med mat när halva månaden har gått. Om du redan befinner dig i en utsatt situation och

sedan erfar att allt det som du betalar för tas ifrån dig, att välfärden dras undan under fötterna på dig, då är det kanske inte så konstigt att du blir upprörd när priset på diesel går upp med 16 procent inom loppet av ett år. Det blir det sista strået på hölasset. Allting stjalper.

Efter helgens protester har Macron sagt att regeringen måste presentera ett tydligt svar på folkets ilska. Vad han menar med det är svårt att avgöra. Det är också svårt att tro att hans tydliga svar kommer att göra någon skillnad för dem som protesterar.

Om det är något presidenten har varit tydlig med hittills så är det att han inte låter sig påverkas av gatuprotester. Därför är det inte heller troligt att han kommer att förändra sin ekonomiska politik så att han gynnar de människor som i Frankrike kallas för ”de tandlösa”. De som inte har ekonomiska medel att hävda sig med i samhället. De som tar till gatorna i ett försök att råda bot på sin hjälplöshet.

Den franske ekonomiministern, Bruno Le Maire, medgav i en intervju med BFM television i söndags att den nuvarande krisen går bortom priset på bränsle. Han sade att ”arbete måste belönas bättre” så att människors levnadsstandard kan öka.

## **Vad handlar de ”gula västarnas” mobilisering om egentligen?**

**Léon Crémieux**

*Internationalen* 7/12 2018

*Den grundläggande orsaken till ”gula västarnas” protester i Frankrike är att såväl sittande regering som de föregående ignorerat de nödvändiga ekologiska kraven: efter att bara ha gynnat bilar och diesel och inte gjort något för att utveckla kollektivtrafiken, samtidigt som arbetarna måste resa allt längre sträckor. Det är en outhärdlig arrogans från regeringens sida när den ger högre kostnader till folk som inte kan ändra hur de reser eller byta fordon. Det skriver den franske fackföreningsaktivisten Léon Crémieux som också sitter i Fjärde Internationalens ledning.*

Den 17 november 2018 rapporterades minst 2 500 blockerade vägkorsningar och vägtullstationer i alla regioner, med enligt polisen åtminstone 300 000 gilets jaunes (”gula västar” – demonstranterna bar reflexvästar som är obligatoriska i fordon). Påföljande vecka fortsatte många blockader i mindre städer och på landsbygden. Lördagen den 24 november ägde många aktioner rum: mer än 100 000 deltagare, inklusive minst 8 000 i Paris på Champs Elysées, med 1 600 blockader i regionerna.

Initiativet till rörelsen togs inte av något parti eller fackförening. Den har helt byggts upp från sociala nätverk, kring att säga nej till de skattehöjningar på fossilbränsle via TICPE (inhemsk konsumtionsskatt på energiprodukter), som planeras till 1 januari 2019: +6,5 cent [67 öre] på en liter diesel och 2,9 cent [30 öre] på en liter blyfri 95 oktan. 2018 ökade skatten på diesel med 7,6 procent. En liter diesel kostar 1,45 euro, varav staten får cirka 60 procent i skatt, eller 85,4 cent. Regeringen planerar att höja skatten ännu mer 2020 och 2021, med 6,5 cent varje år. Det är den högsta dieselskatten i Europa efter Storbritannien och Italien. Men till skillnad från de flesta andra länder i Europa står diesel för absolut största delen av bränslekonsumtionen i Frankrike, 80 procent. Priset på diesel har ökat med 23 procent det senaste året.

Ett upprop på nätet mot dessa skatteökningar citerades i en artikel i landets ledande dagstidning, *Le Parisien*, och hade i mitten av oktober samlat hundratusentals signaturer och i början av november mer än en miljon. Därefter uppstod hundratals Facebook-grupper över hela landet, videofilmer mot skatten visades miljontals gånger på internet (inklusive en film som hade gjorts av en lokal representant för yttersta högergruppen ”Debout la France”). En last-

bilschaufför uppmanade till en blockad av ringvägen runt Paris den 17 november. Därefter blev 17 november det datum som alla grupper valde för tusentals lokala initiativ att blockera vägar och rondeller, som två ”gula västar” presenterade i en lista på en webbplats som inrättats för evenemanget. De största nyhetsmedia (i synnerhet tv-stationen BFMTV) tog upp historien och förstärkte fenomenet.

Med början i undertecknandet av en petition spred sig rörelsen som en skogsbrand.

Rörelsen har konfronterat regeringen, men också de fackliga och politiska ledningarna. Skillnaden var slående mellan dess utbredning i de folkliga klasserna, den breda sympatin för den, speciellt på arbetsplatserna, det massiva stödet i befolkningen (70 procentigt stöd 14 november) och den karikatyr som gjordes av den inom många vänsterkretsar, som förhastat förringade det som en aktion från transportarbetsgivarna och yttersta högern. Men alla arbetsgivarorganisationer inom transportsektorn fördömde blockaderna och krävde att regeringen skulle röja undan dem. Vad gäller den yttersta högern är det sant att ”Debout la France”-s ledare Nicolas Dupont Aignan har varit entusiastisk sedan mitten av oktober och har visat upp sin gula väst i media. På liknande sätt har Marine Le Pens Rassemblement national också visat sitt stöd, samtidigt som hon förkastat väghindren. Huvuddelen av ”gula västarnas” organisatörer har velat ta avstånd från detta besvärliga stöd. ”Les Républicains” och socialistpartiet har försiktigt uttryckt sin sympati med rörelsen. Medan ledarna för France insoumise – som Jean-Louis Mélenchon och François, precis som Olivier Besancenot från Nouveau parti anticapitaliste, NPA – i flera TV-intervjuer har uttryckt stöd för rörelsen, har å andra sidan alla de större fackföreningarna, inte bara CFDT och FO utan också CGT och Solidaires, vägrat stöda demonstrationerna, och vidhåller att yttersta högern och transportbossarna manipulerar dem.

I verkligheten återspeglar de gula västarna en djupgående rörelse bland de folkliga klasserna. Varje dag arbetar 17 miljoner människor utanför det samhälle de bor i, det vill säga 2/3 av de ekonomiskt aktiva. Av dessa 2/3 använder 80 procent sitt eget fordon. Oron över bränslekostnaderna är därför en folklig

oro, i synnerhet i Storparis och på landsbygden (till och med i Parisregionen använder bara varannan anställd offentliga transporter för att resa till arbetet). Frågan om en tilläggsskatt rör därför den överväldigande majoriteten anställda.

Anställda, och i synnerhet familjer, tvingas leva längre från städernas centrum, och osäkra anställningsförhållanden förvärrar avståndet från arbetsplatsen. I Parisregionen är de 50 procent av de anställda som tar bilen till arbetet oftast de som tvingas leva i ytterkanten av staden eller arbetar utspridda timmar.

Kostnaderna för biltransporter, och speciellt diesel, har exploderat samtidigt som den officiella inflationsnivån använts som förevändning att inte öka lönerna. De gula västarna polariserar en folklig förbittring, med en tydlig klasskaraktär vad gäller köpkraft, löner och pensioner.

Men denna förbittring driver också på den diffusa ilska som misskrediteringen av regeringen, de allt fler angreppen på köpkraft och pensioner, de många gåvorna till de rika, till kapitalisterna, har orsakat. Även misskrediteringen av de politiska partierna som i tur och ordning har lett landet och är ansvariga för den sociala situationen. Macron gynnades av denna misskreditering för att bli vald och nu slår den tillbaka.

Genom regeringens skattereformer – avskaffandet av förmögenhetsskatten, en enhetlig skatt på kapitalinkomster – kommer de rikaste 1 procent att se sina inkomster öka med 6 procent 2019, de rikaste 0,4 procent kommer att få sin köpkraft ökad med 28 300 euro, och de rikaste 0,1 procent med 86 290 euro. Samtidigt kommer de minst välbeställda 20 procent att se sina

inkomster sjunka, i frånvaro av höjda sociala förmåner, förändrade bostadsbidrag, minskade pensioner, alltmedan priserna ökar.

En mycket stor del av befolkningen betraktar Macron som en president för de rika, de mycket förmögna. Efter gåvorna till de rikaste klasserna blev de ökade skatterna på bränsle, som drabbade de anställda med lägst löner, droppen som fick bägaren att rinna över.

Genom sin klasspolitik och sitt dåliga anseende har Macrons regering dessutom sedan sommaren hamnat i en allt djupare kris. Sommarens skandal var Benalla-affären. Alexandre Benalla var en av Macrons personliga säkerhetsvakter som fälldes för att ha angripit demonstranter vid 1 maj förra året. Affären avslöjade presidentens praxis att använda statliga tjänster för personliga behov, och påminde på ett annorlunda sätt om Fillon-skandalen strax innan presidentvalet. [2017 anklagades presidentkandidaten François Fillon för att ha betalat stora summor i lön till familjemedlemmar, utan att dessa hade utfört särskilt mycket verkligt arbete – öa.] Benallaskandalen följdes av Nicolas Hulots avgång. Hulot var Macrons främste talesman i miljöfrågor, och avgick efter att många miljöloften hade svikits. I efterdyningarna avgick även inrikesminister Collomb, en av presidentens första anhängare, i början av hösten. Dessa på varandra följande interna kriser visar på regeringens allt snabbare sönderfall och dess svaga politiska och sociala bas.

Alla opinionsmätningar ger Macron lägre popularitetssiffror än vad François Hollande hade efter samma tid som president.

Alla budskap från de ”gula västarna” på sociala nätverk eller vid väghindren innehåller krav på att bränsleskatten ska dras tillbaka, men utöver det finns ilska mot levnadsomkostnaderna, krav att förmögenhetsskatten ska återinföras ... och ofta helt enkelt att Macron ska avgå.

För att rättfärdiga bränsleskatten och få folkligt stöd pekar regeringen på behovet att kämpa mot den globala uppvärmningen och samtidigt kämpa mot utsläppen av växthusgaser och finkorniga partiklar. Regeringens talesperson, Benjamin Grivaux, försökte få stöd från den miljöaktivistiska vänstern genom att fördöma ”de som röker cigaretter och kör med diesel”. Men inte ens bland de miljömedvetna väljarna fick de ökade skatterna något positivt gensvar, och regeringens föraktfulla arrogans har inte imponerat.

Den grundläggande orsaken till det är att såväl regeringens som dess föregångares politik ignorerar dagens oavvisliga ekologiska krav: efter att bara ha gynnat bilar och diesel görs inget för att utveckla kollektivtrafiken, varken på landsbygden eller i de stora städernas omgivningar, samtidigt som arbetarna måste resa allt längre sträckor från sina arbetsplatser och städernas centrum. Det är en outhärdlig arrogans från regeringens sida när den ger högre kostnader till folk som inte kan ändra hur de reser eller byta fordon! Med attacken på den statliga järnvägen tänker regeringen ta bort mer än 11 000 km järnväg, och järnvägstransporterna har i stor omfattning offrats till landsvägstransporternas fördel. Samtidigt är bensinbolaget Total skattebefriat och har fria händer att fortsätta sina provborrningar. Dessutom har diskussionen om 2019 års finanslag avslöjat att mer än 500 miljoner euro från bränsleskatten inte kommer att användas till en ekologisk omställning, utan till att återställa underskottet i 2019 års budget, kompensera för avskaffandet av förmögenhetsskatten.

I veckor har regeringen och media med nedlåtande förakt försökt misskreditera rörelsen som en rörelse i ”Frankrikes periferi”, i de ”bortglömda territorierna”, göra det till ett ”Jacquerie” [Jacquerie var en bonderevolt i norra Frankrike på 1300-talet – öa.] av utbildade människor som inte känner till klimatförändringarna.

Arbetarrörelsen och dess organisationer tog inte initiativ till de ”gula västarnas” rörelse. Det återspeglar att den har förlorat inflytande i många regioner och bland många grupper. Det är, som ATTAC:s och Copernicus’ ledare säger i en artikel i Le Monde, också resultatet av de sociala rörelsernas upprepade misslyckande under de senaste åren. Beredvilligheten att sätta upp väghinder, att genomföra direkta aktioner, är också ett avvisande av de traditionella demonstrationsformerna men en fortsättning av de aktioner med blockader som stridbara samhällssektorer har genomfört under de senaste åren.

Dessutom är den politik som drivs av de fackliga ledningarna, och de dåliga kontakterna med en sådan folklig rörelse, problematiska. Denna politik har tagit yttersta högerns manövrer eller de gula västarnas ”opolitiska” karaktär som förevändning. Men som ATTAC:s och Copernicus’ ledare säger i artikeln som nämns ovan, ”kan vi inte ta oss an denna utmaning, och inte heller kämpa mot manipulering från extremhögern, eller risken för skattefientlighet, genom att undvika att debattera med demonstranterna eller skylla på dem. Det handlar tvärtom att ge oss själva medlen för att få betydelse bland dem och vinna den kulturella och politiska striden inom rörelsen mot extremhögern och arbetsgivarna som vill kuva den.”

Många fackavdelningar och aktivister har inte tvekat att ge sitt stöd och uppmanat att delta i ”gula västarnas” aktioner: i somras gällde det speciellt CGT metallurgie, Sud industrie, FO Transports, med flera regionala uppmaningar till enhet som förde fram en industriplattform för löneökningar, mot indirekta skatter som drabbar de folkliga klasserna och för en progressiv inkomstskatt. Ofta avvisade dessa appeller klart bränsleskatterna samtidigt som de betonade behovet av en verklig miljöpolitik mot Total, utveckling av de allmänna transporterna och järnvägstransporter istället för landsvägstransporter.

I aktivistnätverken och till och med i pressen vittnar alla rapporter om att rörelsen är folklig, främst består av anställda och pensionärer jämte egenföretagare eller småföretagare, alla de låginkomsttagare som drabbas av regeringens angrepp med full kraft. NPA-aktivister som deltog i blockaderna eller till och med spred flygblad vittnar också om att de välkomnades och framförallt att man var överens om att förmögenhetsskatten måste återinföras och att skattegåvorna till de rika upphör.

Oavsett konsekvenserna står det alltså stora politiska intressen på spel i denna rörelse. Det centrala är att göra den demokratiskt uppbyggd och förenlig med arbetarrörelsens organisationer som vill föra gemensam kamp med hjälp av en allmän konfrontation med regimen. Regeringen hoppas att de ”gula västarna” bara ska bli en irriterande parentes innan det sker en återgång till en ”normal” politik och normalt samhällsliv. Efter 17 november uppehöll sig media vid sammandrabbningarna, de som skadades vid hindren och att en ”gul väst” dog, krossad av en bilist. De försökte också misskreditera hela rörelsen genom att betona de oacceptabla men mycket marginella rasistiska och homofoba handlingar som ägde rum vid väghindren. Även om regeringen är försiktigare än vid de sociala rörelsernas demonstrationer, så har den de senaste dagarna slagit ner hårt mot väghindren, och speciellt demonstrationen på Champs Elysées förra lördagen.

Många ”gula västar” har inte varit vana vid gatudemonstrationer och ännu mindre vid sammandrabbningar, och har chockats av våldet, men det hindrar inte att de är beslutsamma och villiga att sätta upp nya hinder. Regeringen hoppas att bilderna på sammandrabbningarna och de annalkande helgerna i slutet av året kommer att leda till att rörelsen dör ut. Om arbetarrörelsen tror samma sak så är det ett stort misstag. Även om den yttersta högern är marginell så väntar de på att kunna överfalla rörelsen och hoppas att det inte kommer att uppstå något antikapitalistiskt perspektiv för den.

De ”gula västarna” har vissa likheter med ”Forconi”-episoden i Italien 2013, vilket måste vara en varning särskilt för antikapitalister som vill att den folkliga ilskan och sociala förbittringen

inte bara ska vända sig mot de rikas regering utan också röja vägen för en antikapitalistisk offensiv, en frigörelsens bärare.

Översättning: Göran Källqvist Tidigare publicerad i *International viewpoint*.

## Proletären

### ***Gula västarnas bensinuppror sätter press på Macron***

**Marcus Jönsson**

*Proletären* 28/11 2018

**Hundratusentals bilister i gula västar blockerar vägarna runt om i Frankrike i protest mot höga bensinpriser och regeringens nyliberala politik. På ön Réunion har regeringen satt in militär mot demonstranterna.**

Hundratusentals fransmän protesterar mot höga bensinskatter i ett uppror som växt till att vända sig mot Macrons nyliberala politik som bara gynnar den rika eliten.

Efter att uppemot 300.000 fransmän för knappt två veckor sedan tog till gatorna – eller snarare vägarna – blev förra helgens protester något mindre. Enligt uppskattningar deltog över 100.000 i protester runt hela Frankrike. Protesterna beskrivs som överlag fredliga, men i Paris bröt våldsamheter ut när kravallpolis försökte hindra demonstranterna från att nå parlamentsbyggnaderna.

**De ”gula västarna”** har i två veckor satt upp vägblockader som ibland upprört andra bilister och hittills har två personer dödats i bilolyckor i samband med blockaderna. Benämningen ”gula västarna” kommer av de varselvästar demonstranterna bär och som alla bilister enligt fransk lag måste ha i bilen.

Många av deltagarna är från landsbygden eller småorter utanför storstäderna och beroende av sina bilar för att ta sig till arbetet. Men kraven på slopad bensinskatt har växt till ett uppror mot ökade levnadsomkostnader i allmänhet och krav på Macrons avgång.

Bensinpriset i Frankrike har stigit med 16 procent på bara ett år. Macrons regering beslutade redan förra året att höja bensinskatten och en ny höjning är planerad till nästa år, allt maskerat som en ”miljöåtgärd”. Demonstranterna menar att det handlar om att lämpa över ännu fler kostnader på vanliga arbetare, samtidigt som regeringen sänker skatten för de rikaste.

**Proteströrelsen startade som** ett upprop på sociala medier och har inte varit knuten till någon särskild politisk rörelse. När brittiska The Guardian under protesterna förra lördagen intervjuade ett antal demonstranter var de blankröstare, röstskolkare, mittenväljare, före detta Macronväljare och Le Penväljare.

– Vi är bara normala människor som fått nog. Jag röstade på Macron förra året, men jag känner mig förrådd och arg. Jag hade fel. Macron är vår Ludvig XVI, och vi vet alla vad som hände med honom, förklarade läraren Marie Lemoine för The Guardian, syftandes på giljotineringen av Frankrikes sista kung.

**Under måndagen rapporterades** i fransk media att åtta talespersoner för de hittills spontant organiserade ”gula västarna” utsetts på en videokonferens. De utgörs av de två initiativtagarna, en småföretagare och en chaufför. Av övriga är tre företagare, två arbetare och en tjänsteman.

Opinionsundersökningar visar att mellan 70 och 80 procent av fransmännen stödjer proteströrelsen. I protesterna finns både högerpopulistiska strömningar och de som mer tydligt vänder sig mot Macrons högerpolitik som drabbar arbetare hårdast. Vissa demonstranter har



också lyft sambanden med avregleringen av järnvägen, uppluckringen av anställningsskyddet och åtstramningar som Macron säger sig genomföra med Skandinavien, och inte minst Sverige, som förebild.

Marine Le Pens högerextrema Nationell samling (fd Nationella fronten) uttalade tidigt stöd till protesterna. Det förekommer också uppgifter om att högerextrema huliganer deltagit och om enskilda rasistattacker under protesterna.

**Ordföranden för det** klasskampsorienterade facket CGT, vars järnvägssektion sedan i våras genomför en serie strejker mot privatiseringarna av järnvägen, har uttalat stöd till demonstranternas krav och öppnat för en gemensam protestdag den 1 december för högre löner och rättvisa skatter. Samtidigt uppmanar CGT demonstranterna att ”inte missledas av de som förespråkar rasistiska och homofobiska idéer”.

Det franska kommunistpartiet, PCF, var i början avvaktande inför protesterna, men efter den nyligen avslutade partikongressen uttalade den nyvalda partiordföranden, Fabien Roussel, sitt stöd till ”gula västarna”, vilket även vänsterpopulistiska La France Insoumises partiledare Jean-Luc Mélenchon gjort.

**På den franska ön Reunion** i Indiska Oceanen har proteströrelsen växt till ett regelrätt uppror. Hundratals demonstranter har arresterats och minst 30 poliser skadats i demonstrationerna mot de höga levnadsomkostnaderna. Myndigheterna har beskrivit de våldsamma kravallerna som en ”stadsgerillas krig” och regeringen har beordrat ut militär på gatorna för att stävja ”vandalism”.

I Frankrikes kolonier, formellt sett ”franska utomeuropeiska områden”, är fattigdomen mer utbredd än på det franska fastlandet. I Reunion beräknas 40 procent av befolkningen leva i fattigdom.

**Hittills har Macrons regering** ridit spärr mot alla protestvågor mot den liberala högerpolitiken. Nya opinionsundersökningar visar att stödet för presidenten nu är nere i rekordlåga 26 procent. Macron lär ha tuffare tider framför sig, speciellt om de olika proteströrelserna lyckas enas.